

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2015-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014 z 20. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014 z 20. apríla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne v konaní o neplatnosť schváleného dodatku k zmluve žalobou doručenou Okresnému súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) 1. júla 2013 žiadala vyslovenie neplatnosti uznesenia č. 6 - dodatku zmluvy o Spoločenstve vlastníkov bytov [REDACTED] v bode 7 zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu [REDACTED] zo 14. júna 2013. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na skutkové okolnosti veci uvádza, „... rozsudkom Okresného súdu v Poprade bola dňa 12. 03. 2014 moja žaloba zamietnutá... Proti rozsudku Okresného súdu v Poprade som podala opravný prostriedok zo dňa 24. 03. 2014... Podaním zo dňa 14. 03. 2014 som Okresnému súdu v Poprade navrhla doplnenie rozsudku zo dňa 12. 03. 2015... Okresný súd v Poprade zamietol uznesením návrh na doplnenie rozsudku dňa 03. 04. 2014... Podaním zo dňa 15. 04. 2014 som sa odvolala proti uzneseniu Okresného súdu v Poprade zo dňa 03. 04. 2015... Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 20. 04. 2015 potvrdil rozsudok Okresného súdu v Poprade zo dňa 12. 03. 2014, 2Co/98/2014 a uznesenie Okresného súdu v Poprade zo dňa 03. 04. 2014, 2Co/99/2014... Krajský súd v Prešove zákonne neposúdil vo svojom rozhodnutí vady konania a vady rozhodnutí Okresného súdu Poprad, nesprávne právne posúdenie veci a právne irelevantné dôvody rozhodnutí Okresného súdu v Poprade.“.

3. Namietajúc neprimeranú dĺžku konania krajského súdu a porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sťažovateľka zdôrazňuje, že „... sťažnosťou zo dňa 10. 11. 2014... sa obrátila na Krajský súd v Prešove, z dôvodu prieťahov v konaní Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13C/74/2013... sťažnosť vybavil Krajský súd v Prešove dňa 08. 12. 2014 ako nedôvodnú.“.

4. S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], občana SR, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Krajským súdom v Prešove porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. 04. 2015 vo výrokovej časti, v ktorej potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 12. 03. 2014 a uznesenie Okresného súdu Poprad zo dňa 03. 04. 2014 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke priznáva finančné zadostučinenie 1 000 eur, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. V úvode ústavný súd poznamenáva, že v konaní pred ústavným súdom bola sťažovateľka viackrát poučená o právomoci ústavného súdu, ako i o náležitostiach podaní adresovaných ústavnému súdu predpísaných zákonom o ústavnom súde (rovnako i o povinnosti byť zastúpená advokátom vyplývajúcej z ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo v danej veci nesplnila; pozri Rvp 16925/2014, Rvp 1085/2015, Rvp 5138/2015). V niektorých prípadoch navyše sťažovateľka sama predložila splnomocnenie na jej zastupovanie v konaniach pred ústavným súdom - naposledy pre advokáta [REDAKOVANÉ] (napr. Rvp 5857/2015, II. ÚS 15/2015, I. ÚS 379/2014, Rvp 11262/2014).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzvať sťažovateľku na odstránenie zisteného nedostatku (sťažovateľka celkovo podala na ústavnom súde už 11 návrhov, resp. sťažností, v rámci ktorých bola opakovane niekoľkokrát

kvalifikovaným spôsobom oboznámená o zákonných náležitostiach návrhov podávaných ústavnému súdu).

10. Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde neumožňuje upustiť v konaní pred ústavným súdom od splnenia procesnej podmienky povinného právneho zastúpenia advokátom.

11. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

12. Ústavný súd v kontexte uvedeného (bod 11) konštatuje, že hoci sťažovateľkou predložená sťažnosť neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne a určito a zrozumiteľne, ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh považoval za preukázané, že sťažovateľka namieta porušenie v petite označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014 z 20. apríla 2015.

13. V nadväznosti na sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu na prieťahy v konaní postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014, ktorá bola ústavnému súdu doručená 13. júla 2015 (bod 1), sťažovateľka mala vedomosť, že krajský súd už v jej právnej veci meritórne rozhodol a nemohol už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať plynulosť priebehu namietaných konaní, respektíve ani v nich spôsobovať prieťahy (krajský súd v konaniach meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014 z 20. apríla 2015).

14. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

15. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Nadväzne na to ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo. Preto ak je zřejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieťahom v konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti v tejto časti i pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

16. Sťažnosť sťažovateľky obsahujúca námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v namietaných konaniach bola ústavnému súdu doručená až 13. júla 2015, teda po prijatí meritórneho rozhodnutia zo strany krajského súdu v danej veci (bod 1 a 13), prijatím ktorého boli tieto konania právoplatne skončené.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd aj uvedenú časť sťažnosti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 190/2011).

18. V závere s poukazom na sťažovateľkou namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

19. Sťažovateľka však v podanej sťažnosti neuviedla žiadnu ústavne významnú argumentáciu a v závere sťažnosti len pomerne stroho všeobecne konštatovala porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako i práva na spravodlivé súdne konanie krajským súdom, ktorý „... *zákonne neposúdil vo svojom rozhodnutí vady konania a vady rozhodnutí Okresného súdu v Poprade, nesprávne právne posúdenie veci a právne irelevantné dôvody rozhodnutí Okresného súdu v Poprade*“. Predložené podanie sťažovateľky sa podľa názoru ústavného súdu vyznačuje nedostatkom odôvodnenia námietky porušenia jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. I napriek uvedenému však ústavný súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok krajského súdu (sp. zn. 2 Co 98/2014 a sp. zn. 2 Co 99/2014 z 20. apríla 2015) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd v závere poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015